

definiri potest similis quæstio de distinctione attributorum, quam Torres et alii hic fuse tractant: sed non habet novam difficultatem, nec propria est hujus loci, sed quæstionis tertiæ, primæ partis, et videri possunt, quæ in priori tractatu et in Metaphysica dixi, disp. 30, sect. 6.

18. Ad argumenta prioris sententiæ unico verbo respondere possumus; probare solum distinctionem virtuales ex parte rei et rationis ex parte nostra: nam hoc sufficit, ut res illa diversis conceptibus nostris objecta, diversimode definiatur ac prædicetur. Atque hoc etiam satis est ad contradictorias propositiones formandas, ut notarunt Capreolus in 1, d. 2, q. 3, art. 3, Cajetanus et Torres, 1 part., quæst. 28, art. 2, quamvis enim diversis modis id declarent, tamen in re idem dicunt. Nam si divina essentia et relationes, prout in seipsis sunt, spectentur, nulla est ibi contradictio, sed est unitas quædam, scilicet essentiæ, cum distinctione quadam videlicet personarum: quæ duo inter se non involvunt repugnantiam, ut in superioribus declaratum est.

19. Unde etiam est ibi una res vere absoluta et vere relativa, sine distinctione inter se, quia, ut sic, non involvunt impositionem nec repugnantiam. Quia non est de ratione rei absolutæ, ut secundum nullam rationem possit habere respectum: sed solum, ut quatenus absoluta est, illum non dicat. Et idem est e contrario, comparando relationem ad absolutum. Quia vero nos loquimur et formamus enunciationes de rebus prout a nobis conceptis: adeo, quando præcise concipimus absolutum, de illo affirmamus proprietates rei absolutæ, et negamus quod est proprium relatum, et e converso loquimur de relatione ipsa. Et hæc est ratio, ob quam ex illis locutionibus et contradictionibus non possit major distinctio concludi, quam rationis ratiocinatae. Quod etiam in divinis attributis videre licet, inter quæ Durandus ipse actualem distinctionem in re ipsa non admittit: et tamen verum est dicere, Patrem generare Filium per intellectum et non per voluntatem, imo etiam in creaturis, ut existimo, hoc aliquando invenitur. Et ad hoc deservire potest exemplum de actione et passione, quo D. Thomas aliquando usus est, ut supra retuli.

CAPUT V.

UTRUM DIVINÆ PERSONÆ, SEU PROPRIETATES EARUM, SINT DE ESSENTIA DIVINITATIS.

1. *Prima sententia.* — In hac quæstione,

prima sententia est, personalitates seu relationes non solum esse divinitatem ipsam, sed etiam esse de essentia, et quidditate divinitatem esse de essentiali conceptu relationum. Hanc sequuntur nonnulli expositores moderni divi Thomæ, citantque eundem Thomam, 1 part., quæst. 27, art. 2, ad 3, eo quod ibi afferat: *In perfectione divini esse omnia includi.* Et similiter afferunt alia testimonia Patrum: sed illi loquuntur de identitate summa inter relationem et essentiam: non tamen formaliter attingunt punctum quod tractamus. Ex illo vero principio fundari potest hæc sententia, quia non videtur posse intelligi, ut ea, quæ in re sunt omnino idem, non sint etiam essentialiter idem: ergo necessario unum esse debet de essentia alterius et e converso. Et confirmatur, nam hac ratione dicimus, attributa omnia esse de essentia divinitatis, et divinitatem esse de essentia ipsorum, quæ tantam habent identitatem, ut in una ratione formali includantur, si, prout in se est, spectetur. Confirmatur secundo, nam hæc propositio, *DEUS est Pater*, est propositio per se, quia in DEO, nihil est per accidens, ergo prædicatum est de essentia subjecti. Tandem quia paternitas est de essentia Patris, ergo est essentia Dei: quia Pater non habet aliam essentiam, nisi Dei.

2. *Vera sententia.* — Contraria sententia mihi semper placuit, juxta quam assero, relationes, seu personalitates, vel personas divinas non esse de essentia Divinitatis, nec Dei, ut Deus est. Ex scholasticis hoc satis aperte sentit D. Thomas, 1. part., quæst. 33, art. ad 1, cum dixit: *In Trinitate propria non esse de conceptu communium.* Idem docuit Henricus, quodlib. 5, q. 6, et bene Ægidius, in 1. distin. 34, art. 2, et idem Argentinus et Torres, q. 28, art. 2, disput. 3, et q. 39, et idem sentit Ferrariensis, 2, contra Gentes, cap. 9. In quo sunt illa verba notanda: *Paternitas non esse de conceptu divinitatis, etiam si, prout in se est, concipiatur.*

3. *Probatur ex Patribus.* — Inter Patres invenio fere eadem quæstionem disputatam in Beotio, in quodam libello de Trinitate, sub his terminis. *An Trinitas dicatur substantialiter de Deo*, et plane sumit, *substantialiter*, pro, *essentialiter*. Nam si vocem illam sumeret, prout distinguitur contra *accidentaliter*, neque esset locus quæstioni, neque ipse quæstionem illam resolveret negative; (Respondet enim, non prædicari substantialiter) nam certissimum est, Trinitatem non dici accidentaliter de Deo, sentit ergo, Trinitatem, ut sic, non esse de es-

sentia Dei: nam quod est de essentia, essentialiter prædicatur. Eodem modo sumitur hæc sententia ex Augustino 5, de Trinitate, cap. 6 et sequentibus, ubi docet: *Relationes non prædicari de Deo secundum substantiam, neque etiam secundum accidens, sed ut ad aliquid*, quod etiam dixit Boetius. Confirmatur ex eodem Augustino 7, de Trinitate, cap. 2 et 4, dicente: *Aliud esse in Patre, esse Patrem, vel esse Deum, seu esse simpliciter.* Adjungo præterea, aliis locis (scilicet 5, de Trinit., cap. 8 et sequentibus, lib. 6, cap. 6 et 7, lib. 11, cap. 10, et lib. 15, cap. 5 et 6) dicere eundem Augustinum: *In Deo non esse aliud esse, quam sapientem, vel magnum esse*, cum tamen hæc etiam distinguantur ratione: licet sint idem in re. Omnibus ergo Augustini locis inter se collatis, licet colligere hanc differentiam inter absoluta attributa et relationes, quod in ipso esse simpliciter, quod est de essentia Dei includitur Sapientia, Magnitudo, et omnis similis perfectio, non tamen includitur Paternitas. Eodemque modo sumi potest eadem assertio ex Anselmo, lib. de Spiritu sancto, in principio, ubi de essentia, et Paternitate eodem modo, quo Augustinus loquitur.

4. Denique illam insinuare mihi videntur Concilia, et Patres, quoties distinguunt in Deo communia a propriis, et communia vocant essentialia: propria vero non ita, sed personalia. Et eodem modo distinguunt absoluta a relativis. At vero si relationes essent de essentia Deitatis, essent æque essentialia, ac ipsa absoluta. Favent etiam Concilium Lateranense, in capite *Firmiter*, et capite *Damnamus*, Florentinum et alia, dum dicunt: *Patrem communicasse Filio totam essentiam, non vero relationem*: nam hoc esse verum non posset, si ipsa relatio esset de essentia Deitatis.

5. *Ratio prima.* — Relationes ad hanc sententiam confirmandam necessariae, et evidentes, mihi videntur, supposito mysterio, in quo secundum se spectato fundata hæc veritas, et non tantum in nostro modo concipiendi. Probatur ergo primo, quia quidquid est de essentia singularum personarum: sed tres relationes non sunt de essentia singularum personarum: ergo nec sunt de essentia Dei. Consequentia legitima est in secunda figura. Minor constat, quia nulla persona est Trinitas. Major vero patet, quia singulæ personæ sunt verus Deus: ergo quidquid essentialiter convenit Deo, convenit singulis personis. Atque hanc rationem fere sub eisdem terminis, habet Boetius supra, et ex illa colligit, nihil eorum,

quæ ita dicuntur de personis, ut de omnibus dici non possint, dici substantialiter de Deo. Ita etiam respondent omnes Patres Arianis, qui contrario argumento nitentur probare, substantiam Patris esse diversam a substantia Filii: quia Pater est ingenitus: Unde argumentabantur: *Vel ingenitum dicitur substantialiter de Patre, vel non: si non, ergo accidentaliter, quod dici non potest: si vero dicitur substantialiter, ergo alia est substantia Patris a substantia Filii.* Patres autem, sentientes hanc ultimam illationem esse bonam, respondent, negando, dici substantialiter: atque etiam negant dici accidentaliter, sed relative: ergo prædicata propria personarum non sunt essentialia, ut recte intulit Boetius.

6. *Secunda ratio.* — Secundam rationem adducit Boetius supra his fere verbis: *Personæ divise sunt: Essentia autem indivisa: ergo necesse est, vocabulum ex personis originem ducens ad substantiam non pertinere: hujusmodi autem est nomen Trinitatis et quodlibet aliud relationem significans: ergo Trinitas, vel relatio non est de substantia, id est, de essentia DEI.* Cujus rationis efficacia in hoc consistit, quod divina essentia tota ita est una et simplex, ut in ratione essentiæ nullam distinctionem admittat, quod manifeste colligitur ex unitate perfecta personarum in essentia, idque supponunt omnia Concilia, ubicumque hanc unitatem explicant. Relationes autem intrinsece postulant distinctionem: Ergo impossibile est, ut relationes, quatenus relationes sunt, constituent essentiam, quatenus essentia est, ergo non sunt de essentia divinitatis, nam si de illius essentia, suo modo complerent illam in ratione essentiæ, seu talis naturæ.

7. *Rationes aliæ.* — Ad hanc rationem reducuntur aliæ, quæ fieri possunt. Ut, verbi gratia, quod essentia tota est communis: ergo tota est absoluta: ergo non includit essentialiter relationes. Item, quod Pater communicat Filio per generationem totam substantiam, et essentiam suam, ut definitur in capite *Damnamus* et non communicat Paternitatem: ergo Paternitas non intrat rationem essentiæ. Rursus e converso, Pater prius origine, quam generet Filium, est complete et essentialiter Deus, ergo per generationem Filii non producit aliquid quod sit essentialiter Deo: producit autem persona Filii et nostro modo concipiendi comproducit ejus relatio, ergo illa non est essentia DEO. Idemque arguentum fieri potest de persona Spiritus sancti.

Omnia vero hæc argumenta (si recte spectentur) in uno illo continentur, quod nulla persona per se sumpta esset simpliciter Deus, si collectio relationum esset de essentia Dei, quod si collectio non est, neque aliqua relatio in particulari esse potest, quia eadem omnino est ratio, ut per se constat.

8. *Præcluditur evasio.* — Respondent vero aliqui, quod licet omnes relationes sint de essentia divinitatis, nihilominus unaquæque persona est DEUS: qui ad hoc sufficit, ut in se habeat illam naturam, quæ identificat sibi omnes has relationes. Verumtamen, aut hæc responsio confundit identitatem realem cum inclusione essentiali, aut manifestam involvit repugnantiam. Quia si relationes secundum rationes proprias pertinent ad essentialem constitutionem divinitatis, non potest intelligi divinitas integra et completa esse in aliquo, ita ut identificetur cum illo, nisi etiam relationes omnes eodem modo in illo sint, et cum illo identificentur. Quod patet, manifeste in quocumque attributo divino, verbi gratia, Omnipotentia, nam quia illud est de constitutione essentiali divinitatis, fieri non potest, ut aliqua persona in se habeat veram divinitatem sibi identificatam quin eodem modo habeat omnipotentiam: etsi per impossibile fingeretur habere in se entitatem essentiali et non omnipotentiam cum eadem identitate, non posse dici, habere totam essentialitatem divinitatis: ergo idem sequitur, si relationes essentialiter constituent divinitatem.

9. Deinde declaratur exemplis ex creaturis sumptis. Nam si animal, verbi gratia, in suo conceptu essentiali includeret differentias contrahentes, verbi gratia, *rationales, etc.* Nullo modo dici posset, totam essentialitatem animalis esse in homine, et sic de aliis speciebus, quamvis in singulis speciebus animal identificetur in re cum propria uniuscujusque differentia. Ergo idem est in præsentia. Nam licet sit diversitas in hoc, quod ratio animalia est communis tantum secundum rationem, essentia vero realiter: nihilominus in eo est rationis paritas, quod essentia intrinsece coalescens ex oppositis rationibus, non potest tota inveniri in singulis inferioribus, vel quasi inferioribus, in quibus rationes illæ oppositæ simul esse non possunt. Aliud etiam exemplum est de personalitate humana: nam si hæc esset de essentia humanitatis, non inveniretur tota essentia hominis, ubi talis personalitas non esset. Unde e contrario, quia in Verbo divino est totum id, quod pertinet ad essentialitatem hominis absque il-

la personalitate creata, recte concludunt theologo, hujusmodi personalitatem non pertinere ad constitutionem humanæ essentialitatis. Ergo simili modo philosophandum est de divinis personalitatibus, hac observata differentia, quod in humanitate est distinctio ejus a propria personalitate, propter utriusque imperfectiorem et limitationem, et realem separabilitatem: in Deo vero eminenti modo est id, quod pertinet ad constitutionem naturæ, et quod spectat ad constitutionem personæ, servatis uniuscujusque propriis rationibus, sine distinctione in re, propter infinitatem et simplicitatem divinæ naturæ.

CAPUT VI.

SATISFIT FUNDAMENTIS CONTRARIE SENTENTIE ET EORUM OCCASIONE NONNULLA DUBIA EXPEDIUNTUR.

1. Fundamentum contrariæ sententiæ fere solutum jam est. Sumebatur enim ex identitate relationum, ac personarum cum essentia, inferendo ex illa mutuam inclusionem essentiali. Quæ illatio necessaria non est, ut ex creaturis etiam intelligi potest, juxta receptum loquendi, et sentiendi modum. Humanitas enim, ut sic, non distinguitur in re ab hac humanitate, nec species ab individuo et nihilominus differentia individualis non est de essentia humanitatis, seu speciei. Quo exemplo utuntur sancti, maxime Græci ad hoc mysterium explicandum. Dicunt enim illud esse essentiali, quod est commune, quod vero est particulare, non esse essentiali, comparant autem proprietates relativas differentiis individuandis. Maxime autem hoc potest habere locum in Deo, propter infinitatem divinæ naturæ: sicut ab infinitate habet illa natura, ut sic realiter communis tribus relationibus: Ita etiam habet, quod in illis intime includatur: Quia tamen secundum se est simpliciter infinita, quod formaliter non habet a relationibus: ideo secundum se est perfecta et completa essentia absque formalitate relationum, solumque illas requirit ad particularem modum subsistenti. Ita ergo potest esse identitas in re, sine inclusione essentiali mutua. Neque in hoc est eadem ratio de absolutis attributis et relationibus: nam attributa sunt ibidem adæquate, et convertibiliter cum essentia: relationes inadæquate. Item, attributa dicunt perfectionem formaliter necessariam ad summam perfectio-

nem intensivam entis: non sic autem relationes. Propter quod ego existimo attributa ita comparari ad essentialitatem, ut et sint de conceptu essentiali ejus, et ipsam etiam essentialiter includant, non esse autem idem de relationibus.

2. *Deus est Pater qualiter prædicatio sit.* — In confirmatione prima illius opinionis petitur dubium. Qualis prædicatio sit hæc. *Deus est Pater.* Quod tractant D. Thomas, 1 part., quæst. 39, art. 5 et 6, et Boetius, et Augustinus, citatis locis. Et quidem imprimis nullus catholicus dubitat, quin vera sit. Deinde certum est, non esse prædicationem accidentalem quoad rem, quæ prædicatur, quia est vera substantia, seu substantialis modus, ut loquitur Cajetanus, 1 part., quæst. 30, art. 4. Quoad modum vero prædicationis, aliqui vocant illam accidentalem, quia est veluti inferioris de superiori. D. Thomas, autem hoc non admittit, *quia in DEO, inquit, non est superius et inferius: sed id, quod videtur esse commune, singulare est et ejus communitas est realis: Id autem, quod videtur esse inferius, esse proprietatis intrinseca, quamvis inadæquata illius rei communis.* Dicit ergo D. Thomas Propositionem illam esse per se. Quod Cajetanus et Thomistæ, cum addito exponunt, *esse per identitatem* et insinuat D. Thomas dicens *esse per identitatem.* Hæc autem responsio erit absolute vera, si in subjecto non *DEUS* in concreto, sed *Deitas* in abstracto ponatur, scilicet, *Deitas est Pater.* Quia (ut D. Thomas dixit in art. 5), *Deitas* ex modo significandi non supponit pro persona, et ideo ex vi formalis prædicationis non prædicantur de se, sed solum propter summam identitatem. At vero *Deus* in concreto per se habet posse supponere pro persona, quia significat Deitatem, ut in habente. Unde, quia Pater habet Deitatem formaliter et ex vi enuntiationis, potest prædicari de Deo. Non tamen prædicatur per se in primo modo ab Aristotele posito, quia prædicatum non est de essentia subjecti: potest autem dici prædicari per se in secundo modo, quia subjectum de essentia prædicati, ut infra ostendam et quia proprietates illæ, quam formaliter significat Pater, est per se et necessario conjuncta cum Deitate, ut ex vi fecunditatis et perfectionis ejus.

3. *Deus est Trinitas qualis.* — De altera vero propositione *DEUS est Trinitas.* Gilbertus, (ut D. Thomas, dicto art. 6, ad primam refert) negabat illam esse veram, quia *Deus* solum personaliter ei quasi divisim supponit pro per-

sonis: nulla autem personarum est Trinitas. Sed certum, ac de fide censeo, illam propositionem esse veram. Tum, quia hæc est vera, *Trinitas est DEUS*: ergo et altera est vera per simplicem conversionem. Tum etiam, quia *Deus* non tantum est Pater, vel Filius et Spiritus sanctus sigillatim, ac divisim, sed etiam simul et conjunctim. Et oppositum fundamentum nullius momenti est, quia *Deus*, vel potest ibi supponere pro hoc Deo communiter subsistente, ut infra dicemus, vel collective pro tribus personis, juxta exigentiam prædicari. De qualitate autem illius propositionis idem dicendum est, quod de præcedenti: est enim per se secundo modo propter easdem rationes. Quod significant Cajetanus, dicto art. 4, et Scotus 1, distinct. 23, quæst. 1, quatenus asserunt, in Trinitate nihil de Deo communiter dici, nec de omnibus personis (extra Deitatem) nisi ad modum proprii. Dices, ergo etiam hæc locutio erit vera, *DEUS, in quantum Deus, est Trinitas.* Respondeo, habere posse verum sensum, si dictio illa, *In quantum*, non designet, vel reduplicet immediatam rationem formalem, per quam convenit prædicatum, sed quasi radicelem nostro modo concipiendi: sicut hæc est vera, *homo, in quantum homo, est visibilis.* At si reduplicet rationem formalem, non erit vera, quia Trinitas non est de formali et essentiali conceptu Dei, alioqui quælibet persona esset Trinitas, quia quælibet est verus *Deus.*

4. *An Paternitas sit essentialis Patri.* — In altera confirmatione petitur aliud dubium, an Paternitas sit de essentia Patris et consequenter, an hæc sit essentialis et per se primo, *Pater est Pater, vel Pater est persona divina.* Respondeo ad priorem partem, aliud esse loqui de essentia Patris simpliciter, aliud de quidditate, seu ratione formali ejus, quatenus Pater est. Priori modo, paternitas non est de essentia Patris, tam secundum principia philosophiæ et Metaphysicæ, quam secundum veram theologiam. Essentia enim personæ, vel suppositi substantialis est illa natura, quæ est principium operationum: nam ab illa habet res suam esse simpliciter, personalitas autem non est essentia, sed modus essentialis. At vero Pater dicitur substantiale suppositum et Paternitas non est natura ejus, nec principium operationum, sed modus substantialis ejus: non est ergo essentia ejus. Quod recte confirmat theologicum argumentum factum, quia eadem est essentia trium personarum.

5. *Quomodo esse Patrem dicatur de prima persona.* — Unde de illa propositione, hæc per-

sona est Pater, seu est divina persona, quidam dicunt esse accidentalem, sicut hæc *Petrus est individuum*: sed hoc non recte dicitur, etiam secundum modum prædicationis, ut ex dictis constat et ex ipso etiam exemplo. Nam loquendo de individuo secundum rem et non secundum rationem, intrinsece convenit Petro et non accidentaliter esse tale individuum. Cajetanus ergo, dicta quæst. 30, art. 4, sentit, illam propositionem esse per se primo et essentialiter: Quia licet Paternitas non sit de essentia Patris absolute sumpti, est tamen de essentia Patris, ut Pater est. Quod maxime videtur confirmari: quia Pater dicit totum id, quod est in prima persona: ergo dicit essentialiter ejus. Quæ sententia probabilis est. Mihi tamen videtur proprius dici, propositionem illam, *Pater est Pater*, esse identicam, et ideo includere, et essentialiter, et non essentialiter, seu personale et ex hoc posteriori capite non esse proprie essentialiter. Illam vero propositionem, *Pater est persona divina*, simpliciter loquendo magis pertinere ad secundum modum dicendi per se, quam ad primum, ut sentit Scotus, dicta distinct. 23, et dist. etiam 26, § *Tertia opinio*. Quia in eo formaliter prædicatur ratio personæ, et hæc non est de essentia subjecti: Non nego tamen, quin, si formaliter communis ratio personæ ad talem personam comparatur, habeat modum prædicationis essentialis, quæ non sumitur semper ex absoluta essentia rei, sed ex quacumque ratione formali et quidditativa communi, ad sua inferiora formaliter comparata.

CAPUT VII.

SIT-NE DIVINA ESSENTIA DE CONCEPTU ESSENTIALI, ET QUIDDITATIVO SINGULARUM RELATIONUM, AC PROPRIETATUM.

1. *Titulus quæstionis declaratur*.—Quæstio hæc non ita habet locum in personis in concreto conceptis, et significatis, sicut in relationibus, vel proprietatibus in abstracto sumptis. Nam de personis certum est, divinam essentialiter includi, quia quælibet persona essentialiter est Deus: et quia in universum, persona est intellectualis naturæ individua substantia, ergo in Deo persona est naturæ intellectualis per essentialiter individua substantia: seu incommunicabilis substantia: ergo divina natura est de essentiali conceptu divinæ personæ. Ratio denique universalis est, quia persona

dicit substantiam individua completam, ac proinde intrinsece constantem ex natura, et personalitate: ex natura (inquam) tanquam ex essentia: ex personalitate vero tanquam ex modo essentiæ, quod suo modo et seclusis imperfectionibus, in divinis etiam personis locum habet. Hæc vero rationes non ita procedunt in relationibus, vel proprietatibus in abstracto sumptis, et ideo de illis solis quæstio hic proponitur, quia cum quæstione superioris capitis connexa est.

2. *Prima opinio negans*.—*Fundamentum*.—In ea ergo nonnulli moderni auctores docuerunt, sicut relationes non sunt de conceptu essentiali divinæ naturæ, ita etiam e converso divinam naturam non esse de conceptu essentiali relationum.asseruntque in suum favorem D. Thomas qui eis favere videtur in quæst. 8, de Potentia, art. 2 et 6, quamvis ait, quod sicut hæc propositio, *Essentia est Paternitas*, non est per se, ita neque hæc, *Paternitas est essentia*: ergo sentit neutram esse de conceptu alterius. Rationes vero quæ pro hac sententia fiunt, omnes fundantur in nostro modo concipiendi et in hoc metaphysico principio, quod quando duo comparantur, ut determinans, et determinabile, seu ut forma contrahens, et contracta, necessario debent ita distingui, ut neutrum includatur in conceptu alterius. Ita enim se habent divina essentia et relationes: nam essentia est determinabilis et quasi contrahibilis, relatio vero est determinans et quasi contrahens: ergo distinguuntur illo modo.

3. *Prima confirmatio Concilii Florentini*.—Confirmatur, ac declaratur primo: nam divina persona constat ex essentia et relatione, ut in Concilio Florentino, sess. 19, et sæpe alias dicitur: ergo resolvitur nostro modo concipiendi in essentialiter, et relationem, tanquam in duo mortuo condistincta, ita ut neutrum alterum includat. Nam alias, si semper maneret essentia inclusa in relatione, non esset vera resolutio, etiam secundum conceptum, quia totum id, quod includebat persona, quæ resolvi dicitur, manet inclusum in ipsa relatione. Unde, in quacumque resolutione reali, ita observari videmus, scilicet, ut ea, in quæ sit resolutio, mutuo se excludant, ergo idem esse debet in resolutione conceptuum, quæ sit ad imitationem resolutionis realis. Quod etiam in aliis omnibus conceptibus extra hanc materiam invenitur, ut cum resolvitur individuum in speciem et differentiam individuatam et species in genus et differentiam, etc. Quod si de transcendentibus, afferatur in-

stantia in contrarium, non admittitur ab his auctoribus: ex quibus aliqui propterea putant, non posse dari conceptum communem transcendentem. Scotus autem e converso, quia illud conceptum admittit, videtur negasse illud includi in modis determinantibus ipsum.

4. *Secunda confirmatio*.—Unde confirmatur secundo, quia si relatio includeret essentialiter, non posset constituere personam, quia repugnat constituens includere totum id, quod includit constitutum cum secundum modum intelligendi comparentur, ut totum et pars. Patet etiam eadem sequela. Quia si Paternitas, verbi gratia, constituit, ergo intelligitur, ut adveniens essentiæ: ergo non potest intelligi, ut secum afferens essentialiter: nam hæc duo repugnant: ergo e contrario, si intrinsece includit essentialiter, neque illi advenit, nec constituit personam. Tandem confirmatur, quia alias hæc propositio esset formalis, *Filiatio est essentia*, cum prædicatum sit essentia subjecti: ergo quidquid proprie dicitur de essentia, dicitur de filiatione. Unde hæc omnes locutiones essent veræ, *Filiatio intelligit, est sapientia*, et similes. Atque adeo, *Filius eodem esset sapientia, quo Filius, seu Verbum*, quod est contra Augustinum 7, de Trinitate, cap. 2.

5. *Tertia confirmatio*.—Nihilominus dicendum censeo, divinam naturam essentialiter includi in relationibus ipsis, neque posse ab eis præscindi eodem modo, quo relationes ab illa præscinduntur. Ita tenent Henricus, quodlib. 5, quæst. 6, Torres, 1 part., quæst. 28, art. 2, disp. 3, et omnes fere citati, cap. 5, præsertim D. Thomas qui hac ratione dixit in Trinitate. *Communiam esse de conceptu propriorum*. Idemque supponit Richardus de Sancto Victore, lib. 1, de Trinitate, cap. 1, et lib. 5, a principio, si attente legatur. Patres etiam Concilii Rhemensis cum docuerunt, ipsas etiam personalitates esse Deum, ut infra videbimus, hoc sensisse, vel supposuisse videntur. Ut autem ratione hoc declaremus, adverto, duobus modis posse intelligi hanc inclusionem essentialiter in relationibus. Uno modo in re ipsa, alio modo loquendo etiam secundum nostros conceptus, seu juxta modum nostrum concipiendi. Utroque ergo modo recte explicato vera est conclusio. Prior tamen sensus est præcipue in tentus, et in eo est maxime attendenda differentia inter relationes comparatas ad essentialiter et essentialiter comparatam ad relationes.

6. Probatur ergo assertio quoad priorem sensum. Primo, quia divinitas est de essentia Patris, quod nullus dubitat: ergo est de es-

sentia Paternitatis et idem est de cæteris personis. Probatur consequentia, quia in divinis ita comparantur abstractum et concretum, ut nihil essentialiter includat unum, quod non includat aliud. Præsertim quando sermo est de concreto immediato et adæquato ipsi abstracto, ut infra capite decimo, et latius libro septimo, constabit. Et nunc breviter declaratus, quia concretum, in Deo nihil aliud est, quam ipsa forma subsistens, propter summam Dei actualitatem et simplicitatem. Si ergo in præsentia Pater nihil aliud est, quam ipsa Paternitas, ut passim loquitur D. Thomas præsertim, quæst. 28 et 29, primæ partis: ergo Paternitas subsistens essentialiter includit, quidquid includit Pater. Est autem subsistens ex propria ratione relativa, ut supra ostensum est: ergo relatio illa in propria ratione sua necessario includit essentialiter.

7. Secunda ratio sit, quia quælibet relatio divina, Paternitas, verbi gratia, est Deus, ergo est essentialiter Deus, ergo includit in suo conceptu essentialiter deitatem. Antecedens certum est, tum ex Concilio supra citatis, tum etiam, quia quidquid est in Deo, est Deus, ut ex commune axioma theologorum omnium, quia hoc necessarium est ad perfectionem Dei. Et probari etiam potest ex dictis supra contra Gilbertum. Secunda item consequentia manifesta est, nam impossibile est, aliquid esse essentialiter tale, nisi in suo conceptu essentialiter includat tale prædicatum, seu formam, a qua illud desumitur.

8. Primam autem illationem aliqui negant, dicentes, Relationem esse identice Deum, non tamen essentialiter. Sicut e converso, *Deus est Pater, et Deitas est Paternitas*, et tamen non essentialiter, juxta nostram sententiam, sed identice. Nihilominus in hac appellatione, seu in hoc prædicato, *Deus*, existimo consequentiam esse optimam. Quæ probatur primo, quia quidquid est Deus, est summe perfectum, quod esse, aut concipi potest, sed majoris perfectionis est includere essentialiter deitatem, quam quocumque alio modo: ergo quidquid vere est Deus, est essentialiter Deus. Secundo, quia ipsamet denominatio Dei est denominatio essentialis: nam sumitur a natura essentialiter constituente talem rem. Propter quod existimo, nihil esse in Deo, in quo non intime et essentialiter non includatur divinitas. Neque est simile, quod objiciebatur, quia esse Patrem non est denominatio essentialis, sed personalis: nec Paternitas est talis perfectio, cujus essentialis inclusio necessaria sit ad summam per-